

IVAN TRUCHLIK

NEJSLAVNĚJŠÍ FOTBALOVÉ KLUBY EVROPY

POVINNÁ ČETBA PRO FOTBALOVÉ NADŠENCE!

historie • statistiky • hvězdní hráči a trenéři
• zajímavosti • výsledky

NEJSLAVNĚJŠÍ
FOTBALOVÉ
KLUBY
EVROPY

IVAN TRUCHLIK

NEJSLAVNĚJŠÍ
FOTBALOVÉ
KLUBY
EVROPY

EUROMEDIA GROUP

NEJSLAVNĚJŠÍ FOTBALOVÉ KLUBY EVROPY

Copyright © Ivan Truchlik, 2025

Translation © Filip Hladík, 2025

Cover photo © Shutterstock

Photos © ČTK, Profimedia, 2025

All rights reserved

ISBN 978-80-284-0921-0

ÚVOD

Evropské kluby dominují světovému fotbalu – jednak díky dlouholeté tradici a zkušenostem, jednak díky stálému přísunu nejlepších hráčů z ostatních kontinentů. Ty nejlepší celky mají mimořádně silné finanční zázemí, a pokud si někoho vyhlédnou, je těžké jejich vábení odolat. Zatímco v minulosti nebyly rozdíly mezi nejlepšími a menšími kluby tak značné a překvapení na úkor favoritů nebyla výjimečná, dnes mezi nimi zeje hluboká propast.

Tato kniha představuje ty nejlepší kluby – jejich historii, trofeje, nejlepší hráče, trenéry a kromě množství údajů pro odlehčení i několik zajímavostí. V přehledech hráčů s nejvyšším počtem startů a gólů jsou většinou započítány ligové, pohárové i přátelské zápasy – pokud bylo možné je dohledat. Do uvedených statistik jsou zahrnuty výlučně utkání a branky v dresu daného celku. Při výběru hvězd byla zohledněna také délka působení v klubu – přednost dostali ti, kteří mu zůstali věrní déle.

ANGLIE

Kolébka fotbalu má bezpochyby nejkvalitnější domácí soutěže, jež přitahují hvězdné hráče ze všech koutů světa. Každá trofej, každý dosažený úspěch stojí značné úsilí a je cennější než v jiných zemích. V knize není dost místa na to, abychom se věnovali všem, ale kromě vybraných týmů, opravdu těch nejlepších z nejlepších, je třeba zmínit alespoň několik dalších celků, které by jinde patřily mezi nejužší špičku.

EVERTON FC

9 titulů - 5 FA Cupů - 1 PVP

Jeden ze zakládajících členů Fotbalové asociace absolvoval v nejvyšší soutěži rekordních 121 sezon a chyběl jen ve čtyřech ročnících. V historické tabulce soutěže figuruje na třetím místě. S místním rivalem FC Liverpool hraje tradiční Merseyside derby, pojmenované podle řeky, která městem protéká. Úspěšné období zažil v osmdesátých letech, kdy získal své poslední dva tituly (1985, 1987), jedinou evropskou trofej vybojoval v roce 1985 po výhře 3:1 nad Rapidem Vídeň ve finále PVP. Poslední vítězství v tradičním FA Cupu zaznamenal v roce 1994.

ASTON VILLA FC

7 titulů - 7 FA Cupů - 5 Ligových pohárů - 1 PMEZ - 1 Superpohár UEFA

Birminghamský celek měl po dlouhá desetiletí největší sbírku domácích trofejí a byl ve své době nejúspěšnějším klubem v Anglii. Jeho první ředitel William McGregor byl zakladatelem nejstarší ligy světa... K šesti titulům před první světovou válkou přidala Aston Villa v roce 1981 sedmý a v následující sezoně získala svou nejcennější trofej jednobrankovým vítězstvím nad Bayernem Mnichov ve finále PMEZ. V sezoně 1990/91 klub vedl první zahraniční trenér v jeho historii Jozef Vengloš, ale s odstupem času odborníci jeho působení na ostrovech hodnotí jako předčasné pro jeho styl trénování.

NEWCASTLE UNITED FC

4 tituly - 6 FA Cupů - 1 Ligový pohár - 1 Veletržní pohár

Jeden z nejtradičnějších anglických klubů zažil své nejúspěšnější období se třemi tituly na počátku 20. století, poslední získal v roce 1927. V devadesátých letech však byl blízko k návratu na nejvyšší mety. S nejlepším střelcem ligy Alanem Shearerem a také s Ginolou, Ferdinandem či českými internacionály brankářem Pavlem Srničkem a obráncem Davidem Rozehnalem však Newcastle skončil v konečné tabulce pouze dvakrát druhý. Měl v kádru slovenského reprezentačního brankáře Martina Dúbravku, který však často zůstával na lavičce a v létě 2025 odešel do Burnley. Klub vyhrál Veletržní

pohár (předchůdce Poháru UEFA a Evropské ligy) po výhrách 3:0 a 3:2 nad maďarským Újpest FC. V roce 2025 po letech získal domácí trofej – Ligový pohár. Peníze od movitých majitelů se začínají projevovat, a tak si v sezonách 2023/24 a 2025/26 zahrál základní skupinu Ligy mistrů.

WOLVERHAMPTON WANDERERS FC

3 tituly – 4 FA Cupy – 2 Ligové poháry

Wolverhampton byl v padesátých letech vedle Manchesteru United nejúspěšnějším anglickým klubem, v té době získal tři mistrovské tituly. V premiérovém ročníku Poháru UEFA prohrál v ryze anglickém finále s Tottenhamem 1:2 a 1:1. Jako jeden z prvních celků instaloval v roce 1953 na svém stadionu umělé osvětlení. V roce 2020 klub po 39leté absenci v evropských soutěžích postoupil do čtvrtfinále Evropské ligy.

LEEDS UNITED FC

3 tituly – 1 FA Cup – 1 Ligový pohár – 2 Veletržní poháry

Pod vedením trenéra Dona Revieho zažil Leeds své nejúspěšnější období na přelomu šedesátých a sedmdesátých let, kdy se často honil za několika trofejemi současně, ale nakonec mu mnohé z nich o vlásek unikly. Pětkrát skončil v lize druhý, třikrát prohrál ve finále FA Cupu, jednou ve finále PMEZ (0:2 s Bayernem v roce 1975) a jednou v PVP (0:1 s AC Milán v roce 1973). Nakonec se musel spokojit jen se dvěma výhrami ve Veletržním poháru (proti Ferencvárosi a Juventusu). Po Revieho odchodu přišlo slabší období, které vyřešil až příchod francouzského bouřliváka Erica Cantony v roce 1992, což vyústilo ve třetí titul klubu.

NOTTINGHAM FOREST FC

1 titul – 2 FA Cupy – 4 Ligové poháry – 2 PMEZ – 1 Superpohár UEFA

Ačkoli Nottingham získal pouze jeden mistrovský titul v roce 1978, má na kontě hned dva evropské tituly po vítězstvích v PMEZ v letech 1979 (1:0 nad Malmö FF) a 1980 (1:0 nad Hamburkem). Tehdy sice hráli tuto soutěž pouze mistři svých zemí, ale kromě nich také obhájce trofeje. Každopádně je velmi nezvyklé mít více evropských než domácích primátů. O tuto kuriozitu se postaral trenér Brian Clough, který se nebál investovat do nákupu drahých hráčů – při angažování Trevora Francise zaplatil historicky poprvé částku 1 milion liber. Právě Francis se odvděčil vítězným gólem ve finále PMEZ proti Malmö.

SUNDERLAND AFC

6 titulů – 2 FA Cupy

Se šesti tituly je Sunderland na sedmém místě v historickém žebříčku anglických mistrů, všechny trofeje jsou ovšem staršího data, prvních pět pochází z doby před první světovou válkou. Po válce, kdy se Sunderland snažil vrátit k bývalé slávě drahými nákupy hráčů, se zapletl do finančních machinací a nakonec i do problémů. Svou popularitu a věrnost fanoušků si však udržel. V sezoně 2024/25 Sunderland uspěl v baráži o postup do Premier League a po osmileté pauze se vrátil do nejvyšší anglické soutěže.

LIVERPOOL FC

Celý název: Liverpool Football Club

Přezdívka: The Reds

Založen: 1892

Stadion: Anfield, Liverpool – kapacita 60 725 diváků

Dresy: červený komplet, náhradní šedé

Liverpool je historicky nejúspěšnějším britským klubem v evropských pohárech, v nichž dokázal vybojovat již 13 trofejí (plus vítězství na mistrovství světa klubů 2019). V klubovém žebříčku starého kontinentu je čtvrtý za Realem, Barcelonou a AC Milán. Jeho charakteristickými rysy jsou nezdolnost a vůle po vítězství. Světu dal celou řadu výjimečných hráčů na všech postech sestavy.

Možná by tento slavný klub ani nevznikl, nebýt sporu o peníze mezi výborem prvního liverpoolského klubu Evertonu a starostou města Johnem Houldingem. Houlding byl také majitelem stadionu Anfield, na němž Everton do té doby hrával. Avšak klubovému představenstvu se nelíbilo, jaký nájem si Houlding účtoval. Vše dospělo až k ráznému rozhodnutí vedení Evertonu, že si raději postaví vlastní stadion v Goodison Parku, a tak Houlding založil FC Liverpool, aby jeho Anfield měl vytížení. Od té chvíle se samozřejmě mezi mužstvy zrodila velká rivalita, i když ji mírní úzké osobní a rodinné vazby mezi příznivci obou celků.

Divock Origi stvrzuje gólem v závěru na 2:0 vítězství Liverpoolu nad Tottenhamem ve finále Ligy mistrů 2019.

Liverpool postoupil do nejvyšší soutěže v roce 1896 a již v roce 1901 získal svůj první anglický titul, další pak v roce 1906. Paradoxně na tom měli největší zásluhu hráči ze Skotska, kterým první trenér John McKenna velmi důvěřoval. V letech 1922 a 1923 získal klub další dva ligové tituly, ale na další trofej si pak musel počkat až do roku 1947. Po osmi sezonách živoření ve druhé lize začal tým dávat do pořádku první z jeho legendárních trenérů Bill Shankly. Propustil 22 hráčů a v úzké spolupráci se svými asistenty začal budovat kvalitní mužstvo s hráči jako Byrne, Callaghan, St. John a člen vítězné sestavy Anglie na mistrovství světa 1966 – kanonýr Roger Hunt. V roce 1964 získal FC Liverpool svůj šestý mistrovský titul a o rok později poprvé uzmul nejstarší fotbalovou trofej na světě – FA Cup. V sezoně 1972/73 si připsal double, když vyhrál ligu a první evropskou trofej: ve finále Poháru UEFA porazil Borussia Mönchengladbach po výsledcích 3:0 a 0:2. V roce 1974 Shankly ukončil kariéru, štafetu předal svému dlouholetému parťákovi Ianu Paisleymu a s ním přišly velké triumfy v Poháru mistrů evropských zemí (PMEZ), předchůdci dnešní Ligy mistrů. Během Paisleyho osmi sezon získal klub 20 trofejí – 3× PMEZ, 1× Pohár UEFA, 6× ligu, 3× FA Cup a další. I po jeho odchodu se Liverpoolu dařilo pod vedením Joea Fagana, dalšího člena trenérského štábu ještě za Shanklyho. V roce 1984 získal treble – triumf v PMEZ, lize a FA Cupu. Bohužel další finále Poháru mistrů v Bruselu dopadlo tragicky. Ani ne tak kvůli prohře 0:1 s Juventusem, ale proto, že fanoušci Reds vyprovokovali střet na tribunách, při kterém zemřelo 39 diváků. Anglické kluby dostaly zákaz působení v evropských soutěžích na pět sezon, Liverpool vyfasoval dokonce deset, později se však zákaz zmírnil na šest.

Hvězdný Kenny Dalglish, trojnásobný vítěz PMEZ v roli hráče, tak mohl sbírat v pozici hrajícího trenéra (po Bruselu nahradil Fagana) jen domácí trofeje, po třech titulech

Nikdy nepůjdeš sám

Stadion Anfield je proslulý svou klubovou hymnou, která hráčům v červených dresech z tribun (zejména ze slavné The Kop) v rozhodujících chvílích vlévá sílu. Inspirovala ji píseň původně ze starého muzikálu, kterou pak zpopularizovala skupina Gerry and The Pacemakers. Překlad hymny: „Když jdeš bouřkou, drž svou hlavu vzhůru a neboj se tmy. Na konci bouřky čeká zlatá obloha a sladká skřiváncí píseň. Běž dál větrem, běž dál deštěm. Ačkoli tvé sny budou odhozené a odváte pryč, pokračuj a běž dál s nadějí ve svém srdci. A nikdy nepůjdeš sám, nikdy nepůjdeš sám. Pokračuj a běž dál s nadějí ve svém srdci. A nikdy nepůjdeš sám, nikdy nepůjdeš sám.“

Žádný Everton!

Zakladatel klubu John Houlding dal nově vzniklému klubu původní název Everton Athletic, ale Fotbalová asociace ho odmítla přijmout, protože Everton FC existoval i nadále. Houlding proto musel změnit název na současný Liverpool Football Club, jinak by nebyl zařazen do žádné soutěže.

Prezident Salah

Velké sportovní úspěchy, ale i skromné a obětavé vystupování útočníka Mohameda Salaha mu vynesly v jeho rodném Egyptě značnou popularitu. Při prezidentských volbách v roce 2018 dostal více než milion „hlasů“ navzdory tomu, že samozřejmě nekandidoval. Mnozí Egyptané však na lístcích přeškrkli jména obou kandidátů a napsali na ně právě Salaha.

Nejbystivější hvězdou současného Liverpoolu je bezpochyby Egyptán Mohamed Salah.

a dvou triumfech v FA Cupu musel Evropu vynechat. A ještě během jeho působení zažil klub další velkou tragédii během semifinálního zápasu FA Cupu na stadionu Hillsborough v Sheffieldu. V sektoru fanoušků Liverpoolu se zřítila přeplněná tribuna a v troskách našlo smrt 97 jeho příznivců. (Neštěstí vedlo v Anglii k rozhodnutí zavést pouze místa k sezení.) Po Dalglishově odchodu tým sbíral skromnější úspěchy; obrat nastal s příchodem zahraničních trenérů. Francouz Gérard Houllier ho dovedl k dalšímu treble (FA Cup, Ligový pohár, Pohár UEFA) a totéž zopakoval s klubem i Španěl Rafa Benítez. Ten byl na lavičce Liverpoolu i u slavného vítězství ve finále Ligy mistrů nad AC Milán, kterému se přezdívá „istanbulský zázrak“. Hvězdami nabitý italský tým byl favoritem a v poločase vedl 3:0, ale po přestávce kapitán Reds Gerrard všechny inspiroval k velkému obratu a po remíze 3:3 Liverpool získal trofej v penaltovém rozstřelu. Na slavném vítězství se podíleli i Milan Baroš a Vladimír Šmicer (který vstřelil druhý gól zápasu a proměnil i klíčovou penaltu v rozstřelu) a stali se tak prvními českými fotbalisty, kteří vyhráli nejprestižnější klubovou soutěž na světě. Předtím v roce 2001 získali Patrik Berger a Vladimír Šmicer s Liverpoolem Pohár UEFA, v rovněž dramatickém finále zdolali španělský Deportivo Alavés 5:4 po prodloužení.

Fanoušci neradi vzpomínají na období 2007–10, kdy se majiteli klubu stali američtí podnikatelé Gillett a Hicks, kteří si nedokázali získat jejich sympatie, a dokonce klub málem přivedli k bankrotu. Situace se uklidnila, až když Liverpool převzal a zachránil americký konglomerát Fenway Sports Group (který vlastní také hokejový Pittsburgh Penguins a baseballový tým Red Sox). V roce 2015 přišel z Německa dynamický trenér Jürgen Klopp a naočkoval tým atraktivním útočným fotbalem, který mu přinesl mnoho úspěchů. Za všechny jmenujme rekordních 97 bodů a zisk titulu sedm kol před koncem Premier League a vítězství 2:0 ve finále Ligy mistrů, obojí v sezoně 2019/20. V jeho práci zdárně pokračuje jeho nizozemský nástupce Arne Slot, pod jeho vedením Reds suverénně vyhráli Premier League v roce 2025. Vyrovnali tak rekord Manchesteru United počtem 20 získaných domácích titulů.

FINÁLOVÉ SOUBOJE V POHÁRECH

PMEZ / Liga mistrů:

1977: **Liverpool** – Mönchengladbach **3:1**
(28. McDermott, 64. Smith, 82. Neal z pen. – 52. Simonsen)

1978: **Liverpool** – Bruggy **1:0**
(64. Dalglish)

1981: **Liverpool** – Real Madrid **1:0**
(82. A. Kennedy)

1984: **Liverpool** – AS Řím **1:1** po prodloužení,
na penalty **4:2** (13. Neal – 42. Pruzzo)

1985: Liverpool – **Juventus 0:1**
(58. Platini z pen.)

2005: **Liverpool** – AC Milán **3:3** po prodloužení,
na penalty **3:2**
(54. Gerrard, 56. Šmicer, 60. Alonso – 1. Maldini, 39., 44. Crespo)

2007: Liverpool – **AC Milán 1:2**
(89. Kuijt – 45., 82. Inzaghi)

2018: Liverpool – **Real Madrid 1:3**
(55. Mané – 51. Benzema, 63., 83. Bale)

2019: **Liverpool** – Tottenham **2:0**
(2. Salah z pen., 87. Origi)

2022: Liverpool – **Real Madrid 0:1**
(59. Vinicius)

PVP:

1966: Liverpool – **Dortmund 1:2**
po prodloužení
(68. Hunt – 61. Held, 107. Libuda)

Pohár UEFA / Evropská liga:

1973: **Liverpool** – Mönchengladbach **3:0**
(21., 32. Keegan, 61. Lloyd) a **0:2** (31., 40. Heynckes), celkem **3:2**

1976: **Liverpool** – Bruggy **3:2**
(60. R. Kennedy, 62. Case, 65. Keegan z pen. – 5. Lambert, 15. Cools) a **1:1** (15. Keegan – 11. Lambert z pen.), celkem **4:3**

2001: **Liverpool** – Alavés **5:4** po prodloužení
(4. Babbel, 16. Gerrard, 40. McAllister z pen., 72. Fowler, 116. Geli vlastní – 26. Alonso, 47., 49. Moreno, 88. Jordi Crujff)

2016: Liverpool – **FC Sevilla 1:3**
(35. Sturridge – 46. Gameiro, 64., 70. Coke)

Superpohár UEFA:

1977: **Liverpool** – Hamburk **1:1**
(65. Fairclough – 29. Keller) a **6:0** (21. Thompson, 40., 55., 56. McDermott, 86. Fairclough, 88. Dalglish), celkem **7:1**

1978: Liverpool – **Anderlecht 1:3**
(27. Case – 17. Vercauteren, 38. van der Elst, 87. Rensenbrink) a **2:1** (13. Hughes, 87. Fairclough – 71. van der Elst), celkem **3:4**

1984: Liverpool – **Juventus 0:2**
(39., 79. Boniek)

2001: **Liverpool** – Bayern **3:2**
(23. Riise, 45. Heskey, 46. Owen – 57. Salihamidžić, 82. Jancker)

2005: **Liverpool** – CSKA Moskva **3:1** po prodloužení
(82., 103. Cissé, 109. García – 28. Carvalho)

2019: **Liverpool** – Chelsea **2:2** po prodloužení,
na penalty **5:4**
(48., 95. Mané – 36. Giroud, 101. Jorginho z pen.)

Interkontinentální pohár / MS klubů:

1981: Liverpool – **Flamengo 0:3**
(12., 41. Nunes, 34. Adílíio)

1984: Liverpool – **Independiente 0:1**
(6. Perculani)

2005: Liverpool – **FC São Paulo 0:1**
(27. Mineiro)

2019: **Liverpool** – Flamengo **1:0** po prodloužení
(99. Firmino)

PŘEHLED TROFEJÍ

Liga: **20** (1901, 1906, 1922, 1923, 1947, 1964, 1966, 1973, 1976, 1977, 1979, 1980, 1982, 1983, 1984, 1986, 1988, 1990, 2020, 2025)

FA Cup: **8** (1965, 1974, 1986, 1989, 1992, 2001, 2006, 2022)

Ligový pohár: **10** (1981, 1982, 1983, 1984, 1995, 2001, 2003, 2012, 2022, 2024)

PMEZ/LM: **6** (1977, 1978, 1981, 1984, 2005, 2019)

Pohár UEFA/EL: **3** (1973, 1976, 2001)

Superpohár UEFA: **4** (1977, 2001, 2005, 2019)

MS klubů: **1** (2019)

HVĚZDNÍ HRÁČI

Ian CALLAGHAN (1960–1978) – **857 zápasů, 14 gólů**. Tento záložník a křídelník se v době zlaté éry Liverpoolu významně podílel na mnoha úspěších. Vyhrál 2× PMEZ a 2× Pohár UEFA, získal 5 titulů a 2 FA Cupy. Je držitelem klubového rekordu v počtu odehraných zápasů a byl členem národního týmu na vítězném mistrovství světa 1966.

Ray CLEMENCE (1967–1981) – **665 zápasů**. Dlouholetý spolehlivý brankář Liverpoolu, který v součtu s jinými kluby odchytil přes 1000 zápasů a ve 460 z nich udržel čisté konto, což je světový rekord. Jednu dobu byl také kapitánem národního týmu, za který odchytil 61 utkání – číslo mohlo být ještě vyšší, kdyby mu nekonkuroval neméně skvělý Shilton.

Kenny DALGLISH (1977–1990) – **515 zápasů, 172 gólů**. Liverpool získal hvězdu Celtiku Glasgow jako náhradu za Keegana a byl to pravděpodobně jeho vůbec nejlepší nákup v historii. Dalglish tvořil hru a střílel góly, právem je považován za legendu obou klubů i skotské reprezentace. Když se Liverpoolu nedařilo, převzal funkci hrajícího trenéra a úspěšně ji vykonával šest sezon, v roli kouče pokračoval i po ukončení hráčské kariéry. Třikrát vyhrál PMEZ, šestkrát anglický titul a čtyřikrát skotský titul.

Robbie FOWLER (1993–2001) – **369 zápasů, 183 gólů**. Kromě Liverpoolu hrál i za několik dalších klubů a co do počtu vstřelených gólů je jedním z nejlepších střelců v dějinách Premier League. Fanoušci Reds mu přezdívali Bůh, byl to úžasně agilní a úspěšný střelec. Za anglickou reprezentaci nastoupil ve 26 zápasech a vstřelil 7 branek.

Steven GERRARD (1998–2015) – **710 zápasů, 125 gólů**. Jedna z největších osobností Reds, jako dlouholetý kapitán byl příkladným bojovníkem, který dokázal své spoluhráče dostat až na hranici možností. Stál za skvělým obratem ve finále Ligy mistrů proti AC Milán v roce 2005. Za Anglii odehrál 114 zápasů, vstřelil 21 gólů a startoval na třech mistrovstvích světa. Byl vyznamenán Řádem britského impéria.

Bruce GROBBELAAR (1980–1994) – **628 zápasů**. Reprezenční brankář Zimbabwe byl další oporou svatyně Reds, památný je jeho výkon ve finále PMEZ v Římě v roce 1984, kde v rozstřelu vychytil střelce domácího AS – znervózňoval je svými „špagetovými“ nohama a exceloval. Kromě excentrického stylu chytání disponoval i atletickými a gymnastickými schopnostmi a oplýval velkým sebevědomím.

Roger HUNT (1958–1969) – **492 zápasů, 285 gólů**. Mistr světa z roku 1966, na cestě za anglickým titulem vstřelil tři góly – dva Francouzům a jeden Mexičanům. Agilní střelec se těšil velké přízni liverpoolských fanoušků a stal se členem anglické Síně slávy. V dresu Albionu reprezentoval 34krát a vstřelil 18 gólů.

Kevin KEEGAN (1971–1977) – **323 zápasů, 100 gólů**. Nepřehlédnutelný útočník na hřišti, skvělý driblér, střelec a hlavičkář byl jednou z největších postav světového fotbalu sedmdesátých let. Získal Zlatý míč v letech 1978 a 1979, PMEZ v roce 1977 a Pohár UEFA v letech 1973 a 1976, tři tituly v Anglii a jeden v Německu s Hamburkem. Za Anglii odehrál 63 zápasů a vstřelil 21 gólů.

Sadio MANÉ (2016–2022) – **269 zápasů, 120 gólů**. Senegalský reprezentant je ve své vlasti velkou modlou, dvakrát byl zvolen nejlepším fotbalistou Afriky. V Liverpoolu vyhrál jednu Ligu mistrů, titul a FA Cup. Jeho největšími herními přednostmi byly vždycky rychlost a driblérské schopnosti, rád si z levé strany přebírá míč na pravou a vypálí tvrdou střelu.

Phil NEAL (1974–1985) – **650 zápasů, 41 gólů**. Spolehlivý pravý obránce, díky své rychlosti si mohl dovolit výpady dopředu, které často zakončil důležitým gólem. Odehrál rekordních 366 zápasů v lize bez přerušování, osmkrát získal ligový titul a čtyřikrát PMEZ, celkem nasbíral 23 domácích trofejí. Byl úspěšným penaltovým exekutorem.

Michael OWEN (1996–2004) – **297 zápasů, 158 gólů**. Jeden z nejlepších útočníků v historii Premier League, rychlý, technický hráč a pohotový střelec, který se prosadil také v Realu Madrid, Newcastleu a Manchesteru United. Při svém debutu v národním týmu na mistrovství světa 1998 se zapsal do historie úchvatným gólem proti Argentině po sólu ze středu hřiště, celkem jich za Anglii nastřílel 40.

Ian RUSH (1980–1987, 1988–1996) – **660 zápasů, 346 gólů**. Vysoký střední útočník střílel góly na požádání a je nejlepším klubovým střelcem všech dob. V osmdesátých letech byl hlavní postavou Liverpoolu, 73× reprezentoval Wales a do roku 2018 vedl historickou tabulku střelců této země s 28 góly, než ho předstihl Gareth Bale.

Mohamed SALAH (od 2017) – **401 zápasů, 245 gólů**. Nejoblíbenější hráč Liverpoolu posledních sezon, který si na Anfieldu rychle získal velkou popularitu díky své technické hře a řadě důležitých gólů, mimo jiné ve vítězném finále Ligy mistrů 2019. V tomto roce také získal Zlatou kopačku pro nejlepšího kanonýra Evropy. Je dvojnásobným vítězem ankety o nejlepšího fotbalistu Afriky (2017, 2018). Čtyřikrát byl nejlepším střelcem Premier League.

Luis SUÁREZ (2011–2014) – **133 zápasů, 82 gólů**. Skvělý uruguayský kanonýr mohl v liverpoolských análech dosáhnout lepšího postavení, ale po mistrovství světa 2014, kde pokoušel Itala Chielliniho (byl to jeho druhý takový prohřešek), se ho Liverpool zbavil, přestože v předchozí sezoně získal Zlatou kopačku pro nejlepšího střelce Evropy. Barcelona tak lacino získala výjimečného kanonýra.

Fernando TORRES (2007–2011) – **142 zápasů, 81 gólů**. Během čtyř sezon na Anfieldu prožil španělský reprezentant nejlepší roky kariéry, během nichž se stal s národním týmem mistrem Evropy v roce 2008 (dal vítězný gól ve finále proti Německu) a mistrem světa v roce 2010. Po přestupu do Chelsea za rekordní částku (později putoval do AC Milán a Atlética Madrid) se mu už tolik nedařilo.

Virgil VAN DIJK (od 2018) – **319 zápasů, 28 gólů**. Nizozemský reprezentant byl koupen Liverpoolem za 75 milionů liber, což byl v té době světový rekord za přestup obránce. Ve středu obrany je všeobecně považován za jednu z největších postav současného světového fotbalu. S Liverpoolem získal dva tituly a jeden FA Cup, třikrát se dostal do finále Ligy mistrů, v roce 2019 trofej vybojoval. V tomtéž roce se v anketě Zlatý míč umístil druhý za Messim.

NEJÚSPĚŠNĚJŠÍ TRENÉŘI

Tom WATSON (1896–1915), **George PATTERSON** (1918–1919, 1928–1936),
Bill SHANKLY (1959–1974), **Robert PAISLEY** (1974–1983),
Joseph FAGAN (1983–1985), **Kenny DALGLISH** (1985–1991, 2011–2012),
Graeme SOUNESS (1991–1994), **Gérard HOULLIER** (1998–2004),
Rafael BENÍTEZ (2004–2010), **Jürgen KLOPP** (2015–2024)

NEJVÍC ZÁPASŮ

1. Ian CALLAGHAN (1960–1978)	857
2. James CARRAGHER (1996–2013)	737
3. Steven GERRARD (1998–2015)	710
4. Ray CLEMENCE (1967–1981)	665
5. Emlyn HUGHES (1967–1979)	665
6. Ian RUSH (1980–1987, 1988–1996)	660
7. Phil NEAL (1974–1985)	650
8. Thomas SMITH (1962–1978)	638
9. Bruce GROBBELAAR (1980–1994)	628
10. Alan HANSEN (1977–1991)	620

NEJVÍC GÓLŮ

1. Ian RUSH (1980–1987, 1988–1996)	346
2. Roger HUNT (1958–1969)	285
3. Mohamed SALAH (od 2017)	245
4. Gordon HODGSON (1925–1936)	241
5. William LIDDELL (1938–1961)	228
6. Steven GERRARD (1996–2015)	186
7. Robert FOWLER (1993–2001)	183
8. Kenneth DALGLISH (1977–1990)	172
9. Michael OWEN (1996–2004)	158
10. Harry CHAMBERS (1915–1928)	151

MANCHESTER UNITED

Celý název: Manchester United Football Club

Přezdívka: The Red Devils (Rudí ďáblové), United

Založen: 1878

Stadion: Old Trafford, Manchester – kapacita 74 310 diváků

Dresy: červeno-bílé

Jestliže je Liverpool FC nejlepším anglickým týmem v evropských pohárech, Manchester United je nejúspěšnějším klubem na domácí scéně, přestože v počtu titulů jsou na tom již stejně. Těší se mimořádné popularitě i mimo ostrovy, už jen jeho značka má velkou hodnotu, United jsou jedním z nejbohatších klubů na světě. Ve své historii zažil mnoho dramatických okamžiků, které spoluvytvářejí jeho bohatou historii.

Klub byl založen pod názvem Newton Heath FC místními železničáři a původně chtěl hrát pouze proti kolegům z oblasti. Po různých reorganizacích však byl přeřazen do nejvyšší soutěže, a přestože rychle upadl v nemilost a zadlužil se, čtyři místní

Bobby Charlton pozvedá nad hlavu ušatý pohár pro vítěze PMEZ za rok 1968.

Mnichovská katastrofa

Skvělý tým Busby Babes měl v roce 1958 velkou šanci získat svůj první triumf v PMEZ, ale mnichovská letecká katastrofa připravila tým o osm skvělých fotbalistů včetně Duncana Edwardse, Tommyho Taylora a Rogera Byrna. Další hráči museli ukončit kariéru nebo se dlouho zotavovali. Na parkovišti stadionu Old Trafford byly vztyčeny hodiny, které ukazují čas katastrofy. Letadlo se kvůli poruše dvakrát vrátilo ke startu, třetí pokus skončil nárazem do domu na konci ranveje. Několik hráčů do stroje nechtělo znovu nastoupit, ale nakonec se podřídili...

East or West, George is Best

Severoirský bohém kličkoval, dribloval, unikal a střílel jako málokdo jiný, byl jedním z největších trumfů Manchesteru United v šedesátých letech. Pro svůj bohémský život a styl účesu byl přezdíván „Pátý Beatle“ a stal se idolem mládeže po celém světě – ujal se slogan East or West, George is Best. O mnoho úspěchů se však připravil nevázaným životním stylem – údajně si užíval s více než tisícovkou dívek a dvakrát si alkoholem zničil transplantovaná játra. V důsledku zdravotních komplikací zemřel již v 59 letech.

podnikatelé do něj společně investovali 500 liber a nazvali ho United neboli „společně“. V roce 1908 již pod tímto názvem získali svůj první titul a v následující sezoně FA Cup. Další primát přišel v roce 1911, ten už slavili příznivci na novém stadionu Old Trafford. V meziválečných letech však klub žádná sláva nečekala, živořil mezi první a druhou ligou a ocitl se velmi blízko bankrotu.

Před první sezonou po druhé světové válce klub angažoval skotského trenéra Matta Busbyho a pověřil ho plnou mocí nad vedením prvního týmu. Ať už z přesvědčení, nebo kvůli špatným finančním možnostem se Busby rozhodl postavit tým na mladých odchovancích, takže se pro ně rychle vžila přezdívka „Busby Babes“ neboli „Busbyho děti“. Mnohým z těchto „dětí“ nechyběl talent, v letech 1947–1949 skončili Rudí ďáblové třikrát za sebou na druhém místě konečné tabulky a v roce 1948 vyhráli FA Cup. V roce 1952 United získali po 41 letech také mistrovský titul, což zopakovali i v letech 1956 a 1957. Busby vyhrál bitvu s anglickou Fotbalovou asociací, která nechtěla klubům povolit start v nově vzniklém Poháru mistrů evropských zemí, a Manchester podlehl až v semifinále Realu Madrid. V následující sezoně se United opět dostali do semifinále, ale při návratu z úspěšné odvety v Bělehradě jejich letadlo po mezipřistání v Mnichově havarovalo. Mezi 23 oběťmi z řad cestujících bylo i osm hráčů United. Sám Busby se po několikaměsíční pauze způsobené zraněními vrátil do funkce

a začal budovat mužstvo od nuly. Nyní si vypomáhal nákupy a jeho skvěle sestavený tým vyhrál PMEZ 1968 po vítězství 4:1 nad Benfikou Lisabon. Na hřišti se kromě trenéra objímali zasloužilí pamětníci Mnichova, duše týmu Bobby Charlton a obránce Bill Foulkes. Charlton, Best a Law, tři tehdejší držitelé Zlatého míče, se zasloužili o první triumf anglického týmu v nejprestižnější soutěži.

Když však tato trojice Manchester opustila a Busby odešel do důchodu, klub dokonce sestoupil do druhé ligy a další trofeje připsal až v letech 1983 a 1985 po zisku FA Cupu. Až v roce 1986 převzal otěže legendární manažer sir Alex Ferguson, který klub dovedl k jeho historicky největším úspěchům. Přitom pouze vítězství v FA Cupu ho v roce 1990 zachránilo před vyhazovem, protože v lize skončil až na 11. místě. To mu

Hráči Manchesteru United oslavují v roce 2008 třetí triumf v nejprestižnější soutěži v historii klubu.

však umožnilo v následující sezoně vyhrát Pohár vítězů pohárů po výhře 2:1 nad Barcelonou, když anglickým celkům po bruselské tragédii vypršel distanc v Evropě. Stejně jako Busby před ním postavil Ferguson tým na mladých talentovaných odchovancích, hráči jako Ryan Giggs, Paul Scholes nebo David Beckham se stali legendami světového fotbalu.

Začaly přibývat domácí pohárové trofeje a v roce 1993 Manchester vyhrál úvodní ročník nové Premier League – mistrovský titul slavil poprvé od roku 1967. V následující sezoně získal svůj první velký double – triumfoval v lize i poháru, a jako první v historii zopakoval tento úspěch v sezoně 1995/96. A to nebylo všechno, protože v roce 1999 přidal k domácímu double i třetí trofej po výhře 2:1 nad Bayernem ve finále Ligy mistrů a jako jediný

Neuvěřitelný obrat

Pravděpodobně největší obrat ve velkém finále se odehrál v roce 1999. Bayern Mnichov, soupeř United v rozhodujícím utkání Ligy mistrů, vedl na barcelonském Nou Campu od 6. minuty gólem Baslera a vše nasvědčovalo tomu, že jeho zásah bude stačit k zisku trofeje. V nastavení však po Beckhamových rohových kopech skórovali dva náhradníci, které Ferguson poslal na hřiště ve druhém poločase – Sheringham v 91. a Solksjær v 93. minutě.

Trofeje sira Alexe

Alex Ferguson získal jako trenér rekordní počet trofejí s jedním klubem, více než kterýkoli jiný fotbalový manažer. Zde je přehled: 13× ligový titul, 5× FA Cup, 4× Ligový pohár, 2× Liga mistrů, 1× PVP, 1× Superpohár UEFA, 1× Interkontinentální pohár, 1× Mistrovství světa klubů, 10× Community Shield (střetnutí vítězů ligy a poháru na začátku sezony), celkem 38. A to ještě předtím získal 10 dalších trofejí se skotským týmem Aberdeen, včetně PVP!

anglický klub vyhrál také Interkontinentální pohár poté, co v Tokiu porazil Palmeiras. Fergusonovi královna udělila bezpochyby zasloužený rytířský řád. Z mnoha dalších triumfů pod jeho vedením – celkem jich pro United získal neuvěřitelných 38 a sám je z hlediska počtu trofejí nejúspěšnějším trenérem historie – zmiňme ještě vítězství na mistrovství světa klubů v roce 2008 a dvacátý mistrovský titul v roce 2013, po němž odešel do důchodu.

Po jeho odchodu se United dalšího titulu dosud nedočkali, nejúspěšnějším z jeho nástupců byl José Mourinho, který s týmem vyhrál FA Cup i Ligový pohár a jednou skončil v lize druhý. Ani on na lavičce nevydržel dlouho a sezony bez trofeje se začaly množit – a co hůř, na domácí scéně zahájili svou dominanci místní rivalové City. V roce 2024 je však United porazili ve finále FA Cupu a získali tak tuto trofej potřinácté.

Původní Busby Babes (na snímku z roku 1957), z nichž přibližně polovina bohužel zemřela při letecké havárii v únoru 1958.

FINÁLOVÉ SOUBOJE V POHÁRECH

PMEZ / Liga mistrů:

1968: **Manchester United** – Benfica **4:1**
po prodloužení (53., 99. B. Charlton, 92. Best,
94. Kidd – 79. Graca)

1999: **Manchester United** – Bayern **2:1** (90+1.
Sheringham, 90+3. Solskjær – 6. Basler)

2008: **Manchester United** – Chelsea **1:1**
po prodloužení, na penalty **6:5** (26. C. Ronaldo –
45. Lampard)

2009: Manchester United – **Barcelona 0:2**
(10. Eto'o, 70. Messi)

2011: Manchester United – **Barcelona 1:3**
(34. Rooney – 27. Pedro, 54. Messi, 69. Villa)

PVP:

1991: **Manchester United** – Barcelona **2:1**
(67., 74. Hughes – 79. R. Koeman)

Evropská liga:

2017: **Manchester United** – Ajax **2:0** (18. Pogba,
48. Mchitarjan)

2021: Manchester United – **Villareal 1:1**
po prodloužení, na penalty **10:11** (55. Cavani –
29. Gerard Moreno)

2025: Manchester United – **Tottenham 0:1**
(42. B. Johnson)

Superpohár UEFA:

1991: **Manchester United** – CZ Belehrad **1:0**
(67. McClair)

1999: Manchester United – **Lazio 0:1** (35. Salas)

2008: Manchester United – **Zenit Petrohrad 1:2**
(73. Vidić – 44. Pogrebňak, 59. Danny)

2017: Manchester United – **Real Madrid 1:2**
(62. Lukaku – 24. Casemiro, 52. Isco)

Interkontinentální pohár / MS klubů:

1968: Manchester United – **Estudiantes 0:1**
(27. Conigliaro) a **1:1** (90. Morgan – 6. Verón),
celkem **1:2**

1999: **Manchester United** – Palmeiras **1:0**
(35. Roy Keane)

2008: **Manchester United** – LDU Quito **1:0**
(73. Rooney)

PŘEHLED TROFEJÍ

Liga: **20** (1908, 1911, 1952, 1956, 1957, 1965, 1967, 1993, 1994, 1996, 1997, 1999, 2000, 2001,
2003, 2007, 2008, 2009, 2011, 2013)

FA Cup: **13** (1909, 1948, 1963, 1977, 1983, 1985, 1990, 1994, 1996, 1999, 2004, 2016, 2024)

Ligový pohár: **6** (1992, 2006, 2009, 2010, 2017, 2023)

PMEZ/LM: **3** (1968, 1999, 2008)

PVP: **1** (1991)

Evropská liga: **1** (2017)

Superpohár UEFA: **1** (1991)

MS klubů: **2** (1999, 2008)

HVĚZDNÍ HRÁČI

David BECKHAM (1992–2003) – **394 zápasů, 85 gólů.** Jedna z největších legend klubu, záložník s úžasnou kopací technikou, byl pod Alexem Fergusonem největší hvězdou týmu, ale nakonec po konfliktu s trenérem Manchester opustil. Asketickému Skotovi vadilo, že se hráč věnoval se svou hvězdnou manželkou Victorií stále více showbyznysu na úkor hry, ale už nedokázal svého svěřence převychovat...

George BEST (1963–1974) – **474 zápasů, 179 gólů.** Milovaný diváky po celém světě pro svou úžasnou kopací techniku a bohémský životní styl, jedno z nejlepších pravých křídel v historii fotbalu. Hrdý reprezentant Severního Irsku, v roce 1968 získal Zlatý míč pro nejlepšího evropského fotbalistu. V hlasování FIFA o nejlepšího hráče 20. století skončil na pátém místě.

Eric CANTONA (1992–1997) – **185 zápasů, 82 gólů.** Francouzský internacionál byl ke konci své kariéry pět sezon klíčovým hráčem klubu, měl lví podíl na jeho čtyřech titulech a dvou pohárech. Stal se prvním cizincem, který byl dvakrát zvolen hráčem roku anglické ligy. Přesto ho trenér Aimé Jacquet nezařadil do kádru vítězného týmu Francie na mistrovství světa 1998 kvůli Ericově bouřlivé povaze.

Ryan GIGGS (1991–2014) – **963 zápasů, 168 gólů.** Vynikající levé křídlo či záložník byl nezníčitelný, za Manchester odehrál těžko uvěřitelných 23 sezon a 963 zápasů, což je klubový rekord. Získal 13 anglických titulů, což je rovněž úžasný, nikým nepřekonaný rekord v rámci ostrovů. Reprezentoval Wales, ale chyběli mu lepší spoluhráči, kteří by dosahovali jeho úrovně.

Marc HUGHES (1983–1986, 1989–1995) – **473 zápasů, 163 gólů.** Úspěšný velšský reprezentant hrál také za Barcelonu a Bayern, ale po většinu své kariéry věrně hájil barvy United. Pod Fergusonem získal devět trofejí a dvakrát byl zvolen nejlepším hráčem anglické ligy.

Bobby CHARLTON (1956–1973) – **758 zápasů, 249 gólů.** Skvělý tvůrce hry United a anglické reprezentace, hráč s velkým přehledem i střelec. Hrál úspěšně ve středu pole, na křídle i na hrotu útoku a byl jedním z hlavních strůjců triumfu Anglie na mistrovství světa 1966. Přežil mnichovskou katastrofu a posléze dovedl United až k vítězství v PMEZ 1968.

Roy KEANE (1993–2005) – **480 zápasů, 51 gólů.** Bojovník ve středu pole byl spolehlivou oporou Manchesteru i irské reprezentace, často se však dostával do střetů s trenéry a funkcionáři, nelíbil se mu zavedený styl hry i mnoho jiného. Pod Fergusonem se však podířdil a získal sedm titulů a čtyři FA Cupy a také Ligu mistrů a Interkontinentální pohár v roce 1999.

Denis LAW (1960–1961, 1962–1973) – **404 zápasů, 237 gólů**. Skvělý skotský útočník dostal v roce 1961 od italského klubu AC Turín tehdy rekordní plat 110 000 liber, ale rychle se vrátil na ostrovy a v roce 1964 získal v dresu United Zlatý míč pro nejlepšího hráče Evropy. Jedním gólem ve finále pomohl klubu vyhrát PMEZ v roce 1968.

Gary NEVILLE (1992–2011) – **602 zápasů, 7 gólů**. Právý obránce odehrál celou kariéru v dresu United a dlouho neměl na svém postu konkurenci ani v anglické reprezentaci. Šest sezon byl kapitánem týmu, s nímž osmkrát vyhrál ligu, třikrát FA Cup a dvakrát Ligu mistrů.

Marcus RASHFORD (2015–2025) – **426 zápasů, 138 gólů**. Odchovanec klubu hrál za mládežnické týmy United už od sedmi let. Jako dravý útočník se prosadil i v anglické reprezentaci, zahrál si na mistrovství Evropy 2016 a 2021 a na mistrovství světa 2018 a 2022. Když však ve finále mistrovství Evropy 2021 zahodil jeden z pokutových kopů v rozstřelu, stal se terčem nevybíravých útoků zklamaných fanoušků.

Cristiano RONALDO (2003–2009, 2021–2022) – **236 zápasů, 103 gólů**. Velkou hvězdu světového fotbalu získal Manchester hned po exhibičním utkání proti portugalskému Sportingu, v němž mladý útočník exceloval. V Premier League odehrál mnoho velkých zápasů a získal zde devět trofejí, ale nabídce Realu Madrid neodolal a v jeho dresu se zařadil mezi největší legendy Bílého baletu. V 36 letech se ještě na dvě sezony vrátil do Manchesteru, ale to už byl za zenitem.

Wayne ROONEY (2004–2017) – **559 zápasů, 253 gólů**. Dravý útočník a střelec (vede historickou tabulku kanonýrů United a do roku 2023 byl na jejím vrcholu i za anglický národní tým), více gólů než on nastříleli v Premier League pouze Alan Shearer a Harry Kane. Ačkoli měl poněkud zavalitou postavu, byl dostatečně rychlý a technický. Byl oporou klubu dlouhých 13 sezon a získal řadu individuálních i klubových trofejí.

Peter SCHMEICHEL (1991–1999) – **398 zápasů, 1 gól**. Legendární dánský brankář, který jako kapitán dovedl svou zemi k titulu mistrů Evropy v roce 1992, získal pět titulů, tři poháry a v roce 1999 vyhrál s United Ligu mistrů. FIFA ho třikrát ocenila jako nejlepšího brankáře sezony. Jeho syn Kasper, rovněž úspěšný brankář, šel v otcových stopách.

Paul SCHOLES (1994–2011, 2012–2013) – **718 zápasů, 155 gólů**. Další klíčový hráč Fergusonova týmu, obětavý a technický záložník. Na svém kontě má 11 mistrovských titulů i řadu dalších trofejí. Více zápasů za klub než on odehráli pouze Giggs a Charlton, za Anglii nastoupil do 66 utkání a vstřelil 14 branek.

NEJÚSPĚŠNĚJŠÍ TRENÉŘI

Matt BUSBY (1945–1969, 1970–1971), **Thomas DOCHERTY** (1972–1977),
David SEXTON (1977–1981), **Ron ATKINSON** (1981–1986), **Alex FERGUSON** (1986–2013),
Louis VAN GAAL (2014–2016), **José MOURINHO** (2016–2018),
Ole Gunnar SOLSKJÆR (2018–2021)

NEJVÍC ZÁPASŮ

1. Ryan GIGGS (1991–2014)	963
2. Bobby CHARLTON (1956–1973)	758
3. Paul SCHOLES (1994–2011, 2012–2013)	718
4. Bill FOULKES (1952–1970)	688
5. Gary NEVILLE (1992–2011)	602
6. Wayne ROONEY (2004–2017)	559
7. David DE GEA (2011–2023)	545
8. Alex STEPNEY (1966–1978)	539
9. Anthony DUNNE (1960–1973)	535
10. Denis IRWIN (1990–2002)	529

NEJVÍC GÓLŮ

1. Wayne ROONEY (2004–2017)	253
2. Bobby CHARLTON (1956–1973)	249
3. Denis LAW (1960–1961, 1962–1973)	237
4. Jack ROWLEY (1937–1955)	211
5.–6. Denis VIOLLET (1952–1962)	179
5.–6. George BEST (1963–1974)	179
7.–8. Joe SPENCE (1919–1933)	168
7.–8. Ryan GIGGS (1991–2014)	168
9. Mark HUGHES (1983–1986, 1988–1995)	163
10. Paul SCHOLES (1994–2011, 2012–2013)	155

Kanonýr Wayne Rooney překonal v klubové střelecké tabulce i takové legendy jako Bobby Charlton nebo Denis Law.

ARSENAL

Celý název: Arsenal Football Club

Přezdívka: The Gunners (Kanonýři)

Založen: 1886

Stadion: Emirates Stadium, Londýn – kapacita 60 704 diváků

Dresy: červeno-bílé, náhradní žluto-černé

Před druhou světovou válkou byl Arsenal hegemonelem anglického fotbalu – a vzhledem ke své tehdejší kvalitě i nejlepším týmem na světě. Ale i dnes je tradičně jedním z nejlepších celků Premier League (v sezoně 2003/04 ji vyhrál bez jediné prohry), přestože v rozhodujících chvílích občas zaváhá. Se 14 výhrami je nejúspěšnějším týmem v historii FA Cupu a je třetím nejlepším anglickým klubem, co se týče počtu trofejí.

Byl založen dělníky z muniční továrny Royal Arsenal v říjnu 1886 a později byl pojmenován podle jejich továrny. Arsenal se v roce 1893 stal prvním klubem z jižní Anglie, který se zapojil do struktury nově vzniklých fotbalových soutěží (do té doby se jí účastnily pouze týmy ze severu). V roce 1904 vybojoval postup do nejvyšší ligy, která až do roku 1992 nesla název First Division. Za celou svou historii sestoupil pouze jednou, a to v roce 1913, a drží tak nejdelší sérii nepřetržité účasti mezi elitou. V té době se na dlouhá léta přestěhoval na stadion Highbury v těsné blízkosti stánku konkurenčního Tottenhamu, s nímž se střetává v každoročním severolondýnském derby.

Hráči Arsenalu se radují z triumfu v Poháru vítězů pohárů 1994.

Peníze na nový stadion

Když se na začátku milénia klub rozhodl odejít ze staříckého stadionu Highbury, musel vykoupit pozemek v drahé čtvrti a financovat stavbu z vlastních zdrojů. Proto prodal špičkové hráče, jako byli Anelka, Petit či Overmars, potom mu však pomohly i miliony od sponzorů – hlavně od letecké společnosti Emirates, po které nový stadion také nese svůj název.

Arsenal a charita

Od poloviny osmdesátých let se klub angažuje v mnohých dobročinných akcích, které v Anglii začaly získávat na popularitě. Tým složený z bývalých hráčů a celebrit pomáhá benefičními zápasy vybírat peníze na pomoc tam, kde je potřeba. Klub se angažuje třeba proti pouličnímu násilí, přispívá na výstavbu stadionů nejen v Londýně, ale i v zemích třetího světa (Indonésie, Irák, Jordánsko, Somálsko).

V roce 1925 se manažerem klubu stal legendární Herbert Chapman, který týmu vštípil nový, moderní styl hry, jenž byl podle složení hráčů nazván WM-systém. Fungoval skvěle a od třicátých let 20. století Arsenal dominoval lize a získal pět ligových titulů (tři až po Chapmanově smrti, který v roce 1934 podlehl zápalu plic). V sezoně 1929/30 vyhrál svůj první FA Cup a i v následujících letech se mu v nejstarší soutěži světa dařilo a získal v ní nejvíce trofejí ze všech.

Během války padlo několik jeho hráčů na frontě, nejvíce ze všech anglických ligových mužstev. Klubu došly finanční prostředky, a přestože v letech 1948 a 1953 získal další tituly, v lize postupně dominovaly jiné celky a Arsenal se většinou pohyboval ve středu tabulky. V roce 1970 vybojoval svou první evropskou trofej ve Veletržním poháru (pozdější Pohár UEFA) po souboji s belgickým Anderlechtem. V následující sezoně dosáhl vel-

kého double, když vyhrál ligu i FA Cup. Další úspěchy však klubu těsně unikaly a ani v osmdesátých letech to dlouho nebyla velká sláva – jen vítězství v Ligovém poháru. Obrat k lepšímu nastal s příchodem bývalého útočníka George Grahama, od té doby Arsenal získal dva tituly (1989, 1991), jeden FA Cup a dva Ligové poháry a v roce 1994 porazil ve finále Poháru vítězů pohárů italskou Parmu 1:0.

Na Grahamovo působení navázal francouzský trenér Arsène Wenger, který do klubu přivedl několik slavných krajanů v čele s Thierrym Henrym, čtyřnásobným nejlepším střelcem Premier League. Nejenže se sbírka trofejí klubu utěšeně rozrostla, ale Wenger nastavil tým na pěkný, ofenzivní styl hry – na rozdíl od minulosti, kdy se spoléhalo hlavně na obranu. Během následujících 11 sezon skončil pod jeho vedením Arsenal osmkrát na prvním nebo druhém místě. Dvakrát vyhrál double (ligu a pohár ve stejné sezoně) a v sezoně 2003/04 nedovolil žádnému soupeři, aby proti němu vyhrál, čímž stanovil rekordní sérii 49 ligových zápasů bez porážky. V roce 2006 se dostal do finále Ligy mistrů, ale prohrál 1:2 s Barcelonou, přestože ještě čtvrt hodiny před koncem vedl. Wenger se s klubem rozloučil v roce 2018 a za jeho nástupce byl vybrán Španěl Mikel Arteta. Ten dovedl tým k rekordnímu 14. triumfu v FA Cupu a sahal po titulu i v roce 2023. Ve finiši ho však předběhl Manchester City, přestože Arsenal vedl ligovou tabulku téměř celou sezonu. Deset let v kuse pod Wengerovým vedením odehrál český internacionál Tomáš Rosický. Klub absolvoval výbornou sezonu 2024/25 v Premier League (2. místo) i v Lize mistrů, kde dokráčel do semifinále.

FINÁLOVÉ SOUBOJE V POHÁRECH

Liga mistrů:

2006: Arsenal – **Barcelona 1:2** (37. Campbell – 76. Eto'o, 81. Belletti)

PVP:

1980: Arsenal – **Valencia 0:0** po prodloužení, na penalty **4:5**

1994: **Arsenal** – Parma **1:0** (20. Smith)

1995: Arsenal – **Zaragoza 1:2** po prodloužení (76. Hartson – 67. Esnáider, 119. Nayim)

Pohár veletržních měst / Evropská liga:

1970: **Arsenal** – Anderlecht 1:3 (82. R. Kennedy – 25. Devrindt, 30., 74. Mulder) a 3:0 (25. Kelly, 75. Radford, 76. Sammels), celkem **4:3**

2000: Arsenal – **Galatasaray 0:0** po prodloužení, na penalty **1:4**

2019: Arsenal – **Chelsea 1:4** (69. Iwobi – 49. Giroud, 60. Pedro, 65., 72. E. Hazard, první z pen.)

Superpohár UEFA:

1994: Arsenal – **AC Milán 0:2** (41. Boban, 67. Massaro)

PŘEHLED TROFEJÍ

Liga: **13** (1931, 1933, 1934, 1935, 1938, 1948, 1953, 1971, 1989, 1991, 1998, 2002, 2004)

FA Cup: **14** (1930, 1936, 1950, 1971, 1979, 1993, 1998, 2002, 2003, 2005, 2014, 2015, 2017, 2020)

Ligový pohár: **2** (1987, 1993)

PVP: **1** (1994)

Pohár veletržních měst: **1** (1970)

HVĚZDNÍ HRÁČI

Dennis BERGKAMP (1995–2006) – **423 zápasů, 120 gólů**. Mimořádně technický a elegantní hráč, který se postupně přesunul ze středu pole do útoku. Měl výjimečný první dotek, jeho góly byly lahůdkové, řada z nich se dostala do přehledů nejkrásnějších tref. Přitom dokázal připravit 166 gólových asistencí pro své spoluhráče, což ho řadí na přední místa statistik i v této disciplíně. Byl velkým oblíbencem fanoušků Gunners, klub respektoval jeho fóbii z létání a často přijížděl na místo zápasu sám pozemní dopravou nebo utkání vynechával.

Ted DRAKE (1934–1945) – **167 zápasů, 139 gólů**. Klasický britský střední útočník, odvážně se pouštěl do všech soubojů před brankou a střílel góly. V plodných třicátých letech minulého století patřil k hlavním postavám klubu. Proti Aston Ville vstřelil sedm branek v jednom zápase, což je dodnes rekord anglické ligy.

Cesc FÀBREGAS (2003–2012) – **303 zápasů, 57 gólů**. Produkt barcelonské mládežnické školy La Masia, Arsenal ho angažoval v jeho 16 letech. V týmu se rychle prosadil a vytvořil několik klubových rekordů. Jako vynikající střední záložník se během svého působení v Arsenalu stal se španělskou reprezentací mistrem Evropy (2008) i světa (2010).

Tomáš Rosický strávil v Arsenalu plných deset sezon a nebýt četných zranění, jeho statistiky by byly výrazně lepší.

Thierry HENRY (1997–2007, 2012) – **377 zápasů, 228 gólů.** Henryho si z Juventusu stáhl coby svého bývalého odchovance z Monaka trenér Wenger a drahého nákupu nelitoval ani on, ani fanoušci. Henry se přizpůsobil anglickému stylu a stal se nejlepším střelcem Arsenalu všech dob. Své zkušenosti z Premier League úspěšně přenesl i do francouzské reprezentace (mistr světa 1998, mistr Evropy 2000, finalista mistrovství světa 2006). Výrazně přispěl k zisku dvou titulů a dvou FA Cupů a k postupu do finále Ligy mistrů 2006.

Bukayo SAKA (od 2018) – **263 zápasů, 76 gólů.** Pravý křídelník s nigerijskými kořeny se prosadil na svém postu v klubu i anglické reprezentaci. Díky své kreativitě a technice si umí poradit se soupeřovou obranou a připravuje šance pro spoluhráče. S reprezentací startoval na mistrovství Evropy 2020 a 2024, kde Anglie skončila dvakrát druhá.

David SEAMAN (1990–2003) – **564 zápasů.** Úspěšný brankář byl v devadesátých letech velkou oporou Arsenalu a nastoupil také v 75 zápasech za Anglii, což je mezi gólmany nejvíce po Shiltonovi. Měl velmi dobré reflexy a dobře dirigoval obranu, při výšce 193 cm, s culíkem a knírkem byl na hřišti nepřehlédnutelný. S klubem získal tři tituly, čtyři FA Cupy a PVP.

Robin VAN PERSIE (2004–2012) – **278 zápasů, 132 gólů.** Jeden z nejlepších útočníků světa, technicky a takticky nadaný, nejlepší střelec národního týmu v rodném Nizozemsku, nejlepší střelec Premier League v roce 2012. Bohužel se mu většinou nepodařilo se svým týmem udělat závěrečný krok k zisku trofeje – stejně tak zapsal prohru s národním týmem ve finále mistrovství světa 2010 proti Španělsku.

Patrick VIEIRA (1995–2005) – **405 zápasů, 34 gólů.** Houževnatý bojovník ve středu pole byl další velkou oporou Wengerova týmu i francouzské reprezentace. Čtyři sezony nosil kapitánskou pásku a celkem šestkrát byl zvolen do nejlepší jedenáctky sezony Premier League.

Ian WRIGHT (1991–1998) – **288 zápasů, 185 gólů.** Rychlonohý útočník a pohotový střelec je po Henrym druhým nejlepším střelcem v dějinách Arsenalu. V devadesátých letech se podílel na několika úspěších klubu a v sezoně 1991/92 se stal nejlepším střelcem Premier League. Byl autorem jedenácti ligových hattricků a v anketě klubových fanoušků o nejlepšího hráče historie se umístil na čtvrtém místě.

NEJÚSPĚŠNĚJŠÍ TRENÉŘI

Herbert CHAPMAN (1925–1934), **George ALLISON** (1934–1947), **Tom WHITTAKER** (1947–1958), **Billy WRIGHT** (1962–1966), **George GRAHAM** (1986–1995), **Arsène WENGER** (1996–2018), **Mikel ARTETA** (od 2018)

NEJVÍC ZÁPASŮ

1. David O'LEARY (1975–1993)	724
2. Tony ADAMS (1983–2002)	672
3.–4. George ARMSTRONG (1961–1977)	621
3.–4. Lee DIXON (1988–2002)	621
5. Nigel WINTERBURN (1987–2000)	587

NEJVÍC GÓLŮ

1. Thierry HENRY (1997–2007, 2012)	228
2. Ian WRIGHT (1991–1998)	185
3. Cliff BASTIN (1929–1947)	178
4. John RADFORD (1964–1976)	149
5.–6. James BRAIN (1923–1931)	139
5.–6. Ted DRAKE (1934–1945)	139

Bergkampovi se pro jeho strach z létání přezdívalo Nelétající Holanďan.

CHELSEA

Celý název: Chelsea Football Club

Přezdívka: The Blues (Modří)

Založen: 1905

Stadion: Stamford Bridge, Londýn – kapacita 40 343 diváků

Dresy: modré

Chelsea patří mezi nejúspěšnější anglické kluby posledních desetiletí. Jako první z nich vyhrála všechny tři hlavní evropské trofeje (Ligu mistrů, PVP, Pohár UEFA / Evropskou ligu), a to dokonce dvakrát. Je jediným londýnským celkem, který vyhrál Ligu mistrů a následně i mistrovství světa klubů.

Také tento klub vznikl z vůle majitele sportovního areálu Guse Mearse, který jej plánoval přestavět na fotbalový stadion a potřeboval pro něj využití. Vybral si Fulham, ale ten se nechtěl na jeho Stamford Bridge přestěhovat, a tak 10. března 1905 založil v hospodě nový klub a pojmenoval ho Chelsea FC podle nedaleké londýnské čtvrti. Přestože se pohyboval mezi první a druhou nejvyšší soutěží, úspěch se mu vyhýbal, ale měl mnoho příznivců a po několika sezon nejvyšší návštěvnost na domácích zápasech.

V roce 1952 bylo vedení týmu svěřeno bývalé hvězdě Arsenalu Tedu Drakeovi a ten začal budovat mančaft založený na vlastních odchovancích. V roce 1955 získala Chelsea pod jeho taktovkou první mistrovský titul, ale na tento úspěch nedokázala navázat. V sezoně 1964/65 se vrhla do boje o treble v lize i v obou pohárech, ale vyhrála pouze

Fotbalisté Chelsea oslavují vítězství v Lize mistrů 2012, kdy to už nikdo moc nečekal. Výraznou měrou se na tomto úspěchu podílel gólman Petr Čech (na snímku stojící vlevo).

Ligový pohár. V roce 1970 získala první evropskou trofej po vítězství 2:1 v opakovaném finále PVP proti Realu Madrid, ale po modernizaci stadionu Stamford Bridge se dostala do finančních problémů. Klub také trpěl výstřelky chuligánů, kteří vyháněli slušné fanoušky ze stadionu. Sestoupil z první ligy a hrozil mu i pád do ještě nižších pater. Věrní příznivci přispěli k finanční konsolidaci a angažování trenéra Ruuda Gullita znamenalo konečně obrat k lepšímu. Úspěch se však dostavil až po jeho odchodu díky italskému internacionálovi Viallimu, který se zhostil role hrajícího trenéra. Do historie se zapsal tím, že v jednom zápase postavil tým bez jediného Angličana, ale úspěchy ho ospravedlňovaly: Vyhrál PVP, FA Cup i Ligový pohár.

Skutečný kvalitativní skok Chelsea však nastal poté, co klub odkoupil ruský miliardář Roman Abramovič (podle některých nepotvrzených zvěstí na Putinovo doporučení). Nový majitel sáhl hluboko do svého bankovního konta a ukazoval prstem na jednu hvězdu za druhou, klub je skupoval bez ohledu na požadované částky. Až portugalský trenér José Mourinho však dokázal akvizice náležitě zužitkovat; pod jeho vedením získala Chelsea v letech 2005 a 2006 mistrovské tituly, v roce 2007 FA Cup a dvakrát Ligový pohár. Abramovič však požadoval i evropské trofeje, a když se klub konečně probojoval do finále Ligy mistrů 2008, Mourinho už Chelsea nevedl. V Moskvě se triumfu nedočkal ani jeho nástupce Avram Grant, který prohrál na penalty s Manchesterem United. Pod vedením Carla Ancelottiho Chelsea získala double a stala se prvním klubem v Premier League, který vstřelil více než 100 gólů v jedné sezoně. V době, kdy už úroveň hry Chelsea pomalu upadala, to byl jiný italský trenér, Roberto Di Matteo, který v roce 2012 dokázal po penaltovém rozstřelu na hřišti Bayernu vybojovat historický triumf v Lize mistrů. Hrdinou Chelsea se stal brankář Petr Čech, který zneškodnil dvě rozhodující střely Oliče a Schweinsteigera a mimořádně se tak zasloužil o celkový triumf. Chelsea vyhrála ještě dvakrát Evropskou ligu, německý trenér Thomas Tuchel ji v roce 2021 nasměroval k druhému vítězství v Lize mistrů a poté k titulu mistra světa klubů.

Po ruské invazi na Ukrajinu postihly Abramoviče stejně jako další ruské oligarchy sankce a musel klub prodat. Konsorciu, které Chelsea převzalo, se podařilo klub stabili-

Nemohli do PMEZ

Po zisku prvního mistrovského titulu v sezoně 1954/55 byla Chelsea pozvána k účasti v prvním ročníku nově založené soutěže – Poháru mistrů evropských zemí. Vedení anglické Fotbalové asociace však stále žilo politikou velkolepé izolace a klub od účasti důrazně odrazovalo. Až další mistr, Manchester United pod vedením Matta Busbyho, „doporučení“ federace ignoroval a od té doby se startem nebyly žádné problémy.

Chceme Ševčenka!

V roce 2006 chtěl ruský boss Abramovič za každou cenu získat Andreje Ševčenka, v té době jednoznačně nejlepšího hráče ze zemí bývalého SSSR. AC Milán a Silvio Berlusconi si však byli vědomi jeho kvalit a dlouho tlaku odolávali, podleli až rekordní nabídce 44 milionů eur. Jenže květina přesazená do jiné půdy se nemusí vždy uchytit a Andrej v Londýně zdaleka nezářil tak jako v Itálii. Klub ho dokonce na jednu sezonu zapůjčil zpět do AC, ale i to ho po několika měsících nechalo odejít do jeho mateřského Dynama Kyjev.

Čech se omlouval

Brankář Petr Čech v brance Chelsea exceloval celých 12 sezon (v roce 2011 získal trofej pro nejlepšího hráče sezony), ale když se vedení klubu rozhodlo dát přednost Belgičanu Courtoisovi, hájil branku konkurenčního Arsenalu úspěšně ještě další čtyři roky. Po ukončení kariéry se však do Blues vrátil jako funkcionář. A v roce 2021 to byl právě on, kdo byl vyslán, aby se jménem klubu omluvil rozhořčeným fanouškům protestujícím proti plánovanému vstupu klubu do nového projektu superligy.

zovat a udržet ho mezi nejlepšími týmy Premier League. V sezoně 2023/24 se probojovala do finále Ligového poháru, kde prohrála 0:1 s Liverpoolem. Vítězstvím v Konferenční lize 2025 se Chelsea stala vůbec prvním klubem, který získal všechny čtyři evropské trofeje. Úspěch na mezinárodní scéně následně podtrhla vítězstvím na mistrovství světa klubů, premiérově hraném ve formátu a počtu týmů odpovídajícím tradičnímu mistrovství světa zemí.

Legendy Chelsea z počátku nového tisíciletí – John Terry (vlevo) a Frank Lampard.

FINÁLOVÉ SOUBOJE V POHÁRECH

Liga mistrů:

2008: Chelsea – **Manchester United 1:1**
po prodloužení, na penalty **5:6** (42. Lampard –
26. C. Ronaldo)

2012: **Chelsea** – Bayern Mnichov **1:1**
po prodloužení, na penalty **4:3** (88. Drogba –
83. T. Müller)

2021: **Chelsea** – Manchester City **1:0**
(42. Havertz)

Evropská liga:

2013: **Chelsea** – Benfica Lisabon **2:1**
(63. F. Torres, 90+3. Ivanović – 68. Cardozo
z pen.)

2019: **Chelsea** – Arsenal **4:1** (49. Giroud,
60. Pedro, 65., 72. E. Hazard, první z pen. –
69. Iwobi)

Konferenční liga:

2025: **Chelsea** – Betis Sevilla **4:1** (65. Fernández,
70. Jackson, 83. Sancho, 90+1. Caicedo –
9. Ezzalzouli)

PVP:

1971: **Chelsea** – Real Madrid **1:1** po prodloužení
(56. Osgood – 90. Zoco) a **2:1** v opakovaném
utkání (33. Dempsey, 39. Osgood – 75. Fleitas)

1998: **Chelsea** – VfB Stuttgart **1:0** (71. Zola)

Superpohár UEFA:

2012: Chelsea – **Atlético Madrid 1:4** (75. Cahill –
6., 19., 45. Falcao, 60. Miranda)

2019: Chelsea – **Liverpool 2:2** po prodloužení,
na penalty **4:5** (36. Giroud, 101. Jorginho z pen. –
48., 95. Mané)

2021: **Chelsea** – Villarreal **1:1** po prodloužení,
na penalty **6:5** (27. Ziyech – 73. Gerard Moreno)

MS klubů:

2012: Chelsea – **Corinthians 0:1** (69. Guerrero)

2021: **Chelsea** – Palmeiras **2:1** po prodloužení
(54. Lukaku, 117. Havertz z pen. – 64. Veiga z pen.)

2025: **Chelsea** – PSG **3:0** (22., 30. Palmer, 43. João
Pedro)

PŘEHLED TROFEJÍ

Liga: **6** (1955, 2005, 2006, 2010, 2015, 2017)

FA Cup: **8** (1970, 1997, 2000, 2007, 2009, 2010, 2012, 2018)

Liga mistrů: **2** (2012, 2021)

Evropská liga: **2** (2013, 2019)

Konferenční liga: **1** (2025)

PVP: **2** (1971, 1998)

Superpohár UEFA: **2** (1998, 2021)

MS klubů: **2** (2021, 2025)

HVĚZDNÍ HRÁČI

Ashley COLE (2006–2014) – **338 zápasů, 6 gólů.** Spolehlivého levého obránce získala Chelsea do svých řad již jako velmi uznávaného hráče ze sousedního Arsenalu a ve skvělých výkonech pokračoval i na Stamford Bridge. Podílel se na mnoha úspěších klubu, včetně vítězství v Lize mistrů v roce 2012 a Evropské lize v roce 2013.

Petr ČECH (2004–2015) – **494 zápasů.** Hvězdný český brankář si získal pozornost médií tím, že po zranění hlavy v roce 2006 nosil ochrannou helmu. S 202 zápasy bez inkasovaného gólu drží rekord Premier League a je také rekordmanem české reprezentace v počtu odehraných zápasů.

Didier DROGBA (2004–2012, 2014–2015) – **381 zápasů, 164 gólů.** Vysoký a silný útočník z Pobřeží slonoviny působil na hrotu útoku jako tank a byl postrachem každé obrany. Z Marseille si vynutil přestup do Chelsea a i tam se rychle stal obávaným kanonýrem. Dvakrát byl vyhlášen nejlepším africkým fotbalistou a na 61 gólů za národní tým mu stačilo 88 zápasů.

Eden HAZARD (2012–2019) – **352 zápasů, 110 gólů.** Nejúspěšnější hráč z belgické fotbalové rodiny Hazardových úspěšně kombinoval a střílel na levé straně hřiště, patřil k největším hvězdám klubu i reprezentace (odehrál za ni 126 zápasů). Kariéru ukončil v Realu Madrid.

Dlouholetá spolupráce londýnské Chelsea a kanonýra Didiera Drogyby byla velice plodná.

Frank LAMPARD (2001–2014) – **648 zápasů, 211 gólů**. Klubová legenda a jeden z nejlepších anglických tvůrců hry, byl také častým autorem gólů z dálky – má nejvíce zásahů zpoza vápna ze všech hráčů Premier League. Za Anglii odehrál 106 utkání, nastoupil na třech mistrovstvích světa (2006–2014) a dodnes vede historickou tabulku střelců klubu.

Peter OSGOOD (1964–1974) – **380 zápasů, 150 gólů**. Talentovaný útočník začínal i končil kariéru v Chelsea, měl velký podíl na zisku FA Cupu v roce 1970 a PVP v roce 1971. Byl technickým hráčem, často se stával terčem tvrdých zákroků; jeho kariéru přibrzdila zlomenina nohy. Před klubovým stadionem mu byla postavena socha v životní velikosti.

Thiago SILVA (2020–2024) – **155 zápasů, 9 gólů**. Brazilský střední obránce přišel do Chelsea jako zralý třicátník na konci bohaté kariéry, původně jen na rok, ale klub s ním ještě třikrát prodloužil smlouvu. Jako stále spolehlivý muž v obraně pomohl Blues vyhrát Ligu mistrů i mistrovství světa klubů v roce 2021.

John TERRY (1998–2017) – **717 zápasů, 67 gólů**. Dvě desetiletí byl Terry pilířem obrany a kapitánem nejen v Chelsea, ale i v národním týmu, je všeobecně považovaný za jednoho z nejlepších obránců na ostrovech v historii. V letech 2005–2009 byl třikrát zvolen nejlepším obráncem Evropy.

Gianfranco ZOLA (1996–2003) – **312 zápasů, 80 gólů**. Šikovný italský útočník byl jedním z hlavních strůjců renesance klubu v devadesátých letech a v roce 2003 byl dokonce fanoušky zvolen nejlepším hráčem Chelsea všech dob. Po ukončení kariéry se stal úspěšným trenérem.

NEJÚSPĚŠNĚJŠÍ TRENÉŘI

Ted DRAKE (1952–1961), **Thomas DOCHERTY** (1961–1967), **Dave SEXTON** (1967–1974), **Glenn HODDLE** (1993–1996), **Ruud GULLIT** (1996–1998), **Gianluca VIALLI** (1998–2000), **Claudio RANIERI** (2000–2004), **José MOURINHO** (2004–2007, 2013–2015), **Carlo ANCELOTTI** (2009–2011), **Thomas TUCHEL** (2021–2022)

NEJVÍC ZÁPASŮ		NEJVÍC GÓLŮ	
1. Ronald HARRIS (1961–1980)	795	1. Frank LAMPARD (2001–2014)	211
2. Peter BONETTI (1959–1979)	729	2. Robert TAMBLING (1959–1970)	202
3. John TERRY (1998–2017)	717	3. Kerry DIXON (1983–1992)	193
4. Frank LAMPARD (2001–2014)	648	4. Didier DROGBA (2004–2012, 2014–2015)	164
5. John HOLLINS (1996–1975, 1983–1984)	592	5.–6. Roy BENTLEY (1948–1956)	150
7. Petr ČECH (2004–2015)	494	5.–6. Peter OSGOOD (1964–1974, 1978–1979)	150

MANCHESTER CITY

Celý název: Manchester City Football Club

Přezdívka: The Citizens (Měšťané), The Sky Blues (Blankytně modří)

Založen: 1880

Stadion: City of Manchester Stadium, Manchester – kapacita 53 400 diváků

Dresy: bleděmodré a bílé

Klub vznikl z iniciativy farníků místního kostela svatého Marka jako možný lék na bující alkoholismus a kriminalitu mládeže, která v té době v Manchesteru trpěla špatnou ekonomickou situací. Již v roce 1889 vyhráli Citizens druhou nejvyšší soutěž a postoupili mezi anglickou elitu, v roce 1904 získali FA Cup a v roce 1937 svůj první mistrovský titul. Až do začátku druhé světové války byly vztahy s místními rivaly United vcelku přátelské, o jednom i druhém víkendů navštěvovalo zápasy jednoho klubu mnoho diváků i z druhého tábora. Po válce se však jejich rivalita vyostřila, což bylo nepochybně částečně způsobeno žárlivostí na úspěchy United.

Po sestupu do druhé ligy v roce 1963 to s klubem nevypadalo dobře, ale s příchodem trenérského dua Joe Mercer – Malcolm Allison začalo jeho první slavné období.

Kapitán Tony Book se nese na ramenu spoluhráče s trofejí pro vítěze FA Cupu 1969.

V roce 1968 vyfouklo titul United, ačkoli ti se stali prvním anglickým klubem, který vyhrál PMEZ a do dalšího ročníku se tedy kvalifikoval jako obhájce trofeje, takže Manchester poslal oba své celky do elitní soutěže. V roce 1970 ovládlo City PVP poté, co ve finále porazilo polský Górnik. Dvakrát za sebou skončilo v ligové tabulce na druhém místě, ale v osmdesátých letech také dvakrát putovalo o patro níže. Manchester City byl jedním ze zakládajících klubů Premier League, ale v roce 1996 sestoupil a o dva roky později dokonce zahučel do třetí ligy! Z držitelů evropských trofejí se takový pád před ním „podařil“ pouze východoněmeckému Magdeburgu. Po dvou postupech v řadě se mezi elitu vrátil, ale v roce 2001 opět sestoupil. Pod vedením Kevina Keegana se o rok později zase proboujel do Premier League a od té doby ji už neopustil.

V roce 2007 se majitelem Manchesteru City stal thajský podnikatel a politik Tchaksin Šinavatra. Šest let byl dokonce premiérem země, ale po vojenském převratu uprchl ze země a jeho domácí finance byly zablokovány. Pomohl si prodejem klubu emirátské finanční skupině Abu Dhabi United Group a pro City začala zcela nová éra. Arabští majitelé otevřeli své šekové knížky dokořán a jen v létě 2009 utratili 100 milionů liber za nákupy hráčů. V následujících sezonách se nešetřilo a nová kvalita začala pomalu přinášet ovoce. V roce 2011 získal klub díky vítězství 1:0 ve finále FA Cupu nad Stoke první trofej po 35 letech a v následující sezoně Citizens v dramatickém finiši vybojovali titul. Vyhráli ho právě nad United zásluhou lepšího skóre díky Agüerově vítězné brance ve čtvrté minutě nastavení.

Další trofeje však klubu těsně unikly a vedení udělalo rozhodující krok angažováním hvězdného trenéra Pepa Guardioly, který již získal tři španělské tituly s Barcelonou a tři německé s Bayernem, dvakrát vyhrál Ligu mistrů a třikrát mistrovství světa klubů. Guardiola potřeboval jednu sezonu bez trofejí, aby hráčům vštípil svou filozofii, ale poté už nastartoval úžasnou sérii úspěchů. V roce 2018 vyhrál Premier League s rekordním ziskem 100 bodů a o mistrovský titul ho v letech 2020 až 2024 připravil pouze jednou Liverpool. K šesti ligovým triumfům přidal dvakrát FA Cup a čtyřikrát Ligový pohár. V sezoně 2018/19 zaznamenal unikátní treble, když získal všechny tři domácí

Oblíbený Němec

Bert Trautmann, rodák z Brém, sloužil za druhé světové války u Luftwaffe jako výsadkář a těsně před koncem války byl zajat Brity na jejich území. Tři roky strávil v zajateckém táboře, postupně se začaly šířit zvěsti o jeho skvělých brankářských schopnostech a v roce 1949 ho angažoval Manchester City. To vyvolalo pobouření 20 000 fanoušků proti nástupu „nácka“, ale postupně si ho oblíbili diváci v celé Anglii. Ve finále FA Cupu v roce 1956 dohrál zápas se zlomeným krkem, bez něj by City trofej nezískali. Lékaři mu tehdy sdělili, že od smrti jej dělilo pár centimetrů. Výraznou měrou přispěl ke smíření mezi oběma národy.

Law potopil United

Po konci trenéra Busbyho u United odešlo z velkého týmu mnoho hvězdných hráčů, dokonce i skvělý skotský útočník Denis Law přestoupil ke konkurenčnímu Citizens. V posledním zápase sezony 1973/74 se hráli oba rivalové velké derby, které United potřebovali vyhrát, aby se vyhnuli sestupu. Byl to však právě Law, kdo gólem proti svému bývalému týmu odsoudil vítěze PMEZ k sestupu do druhé ligy.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nejslavnější fotbalové kluby Evropy.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.